

Magnus
Hellström blir
Brännkyrka
församlings nya
kyrkoherde.

s 7

Kekke har fyra
stabila ben att
stå på. Det
började med
musiken...

s 12-14

I mars är det
333 år sedan
JS Bach föddes.
Det firar vi
våren lång.

s 8-9

Helgerna kan
gå hårt åt våra
relationer. Det
vet församlingens
familjerådgivare.

s 10-11

Brännkyrkabladet

Information från Brännkyrka församling

Svenska kyrkan • december 2017

FOTO: JONAS ENG

Här tar
Tonfiskarna
ton.

Det är gudagott att sjunga!

s 3-5

Att bära och bli buren

Brännkyrka församling har snart en ny kyrkoherde. Kyrkoherden är både ledare, chef och dessutom beslutande ledamot i församlingens styrelse (kyrkorådet). Det är en komplicerad och spännande uppgift. För de anställda skall hen vara chef och ledare. För den gudstjänstfirande församlingen skall hen vara andlig ledare. För de förtroendevalda skall hen vara andlig ledare men också tillsammans med dem styra församlingen.

Chef är man i kraft av en position som man tilldelats av sin uppdragsgivare. Med detta följer makt och ansvar. Ledare blir man i kraft av de relationer man lyckas skapa. Därför handlar ledarskap om relationer – ja ömsesidighet. Inte endast ledaren är ansvarig för det goda ledarskapet, det är ett kollektivt ansvar för hela gruppen.

När en församling får ny kyrkoherde är det viktigt hur hen tas emot. Inledningen på relationerna har stor betydelse. Det finns två skilda förhållningssätt. Det ena är attityden: "Nu skall vi se hur hen kommer att klara det här...". Det andra är att närma sig den nya kyrkoherden och erbjuda sina tjänster. "Välkommen, är det något du vill att jag skall hjälpa dig med? Jag är bra på... såg bara till när du behöver mig".

Först måste en kyrkoherde för att bli bra och framgångsrik kunna sitt jobb. Det betyder att kunna kyrkans organisation och regelverk. Det betyder att kunna uttrycka sin och kyrkans tro, bekännelse och lära i tal och i skrift. Det betyder att ha förmåga att känna in och se vad som händer i ett rum där det finns människor.

En viktig egenskap för en kyrkoherde är också att omge sig med rätt personer. Det gäller att inte falla i fällan att anställa och anlita sådana människor som tycker som man själv och som kan det man själv kan. En annan viktig förmåga för en bra ledare och chef är att se varje medarbetares möjligheter och fördela arbetsuppgifter så att var och en kommer till sin rätt.

I kyrkan talar vi ibland om "ämbete". Förr sa man att präster hade det "heliga predikoämbetet". Och det är alldeles sant. Men det är också rätt att kalla kyrkoherdens uppgift för "uppmuntrans ämbete" och "närvarons ämbete".

Men åter till ömsesidigheten. Ledarskapet som kollektivt ansvar. En ledare och chef är på ett sätt alltid ensam. Svåra beslut och svåra samtal kan inte delegeras bort. Tyvärr finns det en tendens som smugit sin in också i kyrkan. Det är att när det blir tillräckligt svårt, då tar man in en "konsult". Jag menar att det är inte minst för de svåra situationerna som man har sin chef och ledare.

Men trots ensamheten är det kollektiva ansvaret för ledarskapet helt avgörande. Inom det militära är detta särskilt tydligt. Soldaternas omsorg om sin chef kan helt enkelt vara skillnaden mellan liv och död för dem. Soldaterna bäddar plutonchefens plats i tältet, lagar hans mat, kokar hans kaffe och troligen behöver han inte sitta eldpost. Plutonchefen måste få tid och kraft till planering och ordermottagande. Allt för att gruppen som helhet ska bli stark.

Vi bör tänka så i kyrkan också. Underlätta för kyrkoherden, med det som varje medarbetare är bra på och har tid och möjlighet till. Arbetet blir också roligare då.

Jag skrev också att kyrkoherden har ett "närvarons ämbete". Detta hindrar inte att frånvaro kan vara en viktig del av ledarskapet. Om det finns en god stämning och en bra anda (som i församlingen har sitt ursprung i Den Heliga Ande) – då fungerar församlingen med spänst och målmedvetenhet, även när kyrkoherden är frånvarande.

I en församling är det viktigt att förstå att det som ser svagt och bräckligt ut kan innehålla mycket styrka och kraft. Det gäller också människor. I dag skall alla vara mainstream. Sjuka eller udda personer har svårt att få plats och förtroende.

Det gäller såväl anställda, förtroendevalda som volontärer. Alla som har någon i sin familj eller släkt som avviker på något tydligt sätt, vet att just den personen kan bli den viktigaste för hela gruppens sammanhållning.

Dessutom är kristendomens grundmönster "omvändhetens princip". Det som ser stort, starkt och märkvärdigt ut, kanske inte är värt så mycket. Och det som ser oansenligt och svagt ut, kanske bär oanade möjligheter? När Jesus dog på korset såg det inte ut som en seger. Men vi sjunger: "O du som vann på korsets stam / vinn oss på nytt var dag, till dess din kärlek, o Guds Lamm / blir vår och världens lag" (Sv. ps 137:6).

Det är inte lätt att omsätta denna kristna grundtanke i en ledarskapsfilosofi. Men perspektivet och tanken måste hela tiden finnas där.

Vi är alla, mer eller mindre, trasiga människor. Det gäller även kyrkoherdar. Men vi är förlåtna och vi är älskade mitt i vår trasighet.

Vilka konsekvenser får detta för ledarskapet i kyrkan? Vi kan inte trovärdigt ha en tanke om förlåtelse och upprättelse i gudstjänsterna, om vi inte tar med oss samma perspektiv in i ekonomi, administration och personalpolitik. Här har kyrkoherden en nyckelroll, tillsammans med anställda och kyrkorådet. Det är inte alldeles lätt. För här lurar en risk för snällhetskultur och "sopa under mattan-kultur". Vilket Gud förbjöd!

Att bära och bli buren – inte det ena ibland och det andra ibland. Utan **samtidigt**. Det är en av nycklarna för ett framgångsrikt ledarskap för kyrkoherden.

I Svenska kyrkans handbok finns en fastställd ritual för "Mottagande av kyrkoherde". Där föreskrivs vad den nya kyrkoherden skall säga. Ömsesidigheten finns där:

"Bed för mig såsom jag ber för er."

Johan Blix

johan.blix@svenskakyrkan.se

Motiv i altartavlan i Brännkyrka kyrka.

FRÅN OVAN:

Bergspredikan, Maria med Jesusbarnet, Noas ark, Höga visan och Den tomma graven.

Svenska kyrkan

BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING

POSTADRESS

Box 64, 125 22 Älvsjö
telefon 08-447 11 00 vx
telefonid må-fr 9.00-11.30, 12.30-15.00
e-post: brannkyrka.info@svenskakyrkan.se

BESÖKSADRESSER

Brännkyrka kyrka och församlingsexpedition
Götalandsvägen 189-191, Älvsjö
besökstid må-fr 9.00-15.00 med

LUNCHSTÄNGT 11.30-12.30.

Vårfrukyrkan med församlingslokaler
Fruängens kyrkogata 1-7, Fruängen C.

För kontaktuppgifter till alla medarbetare se www.brannkyrka.org

VI FINNS PÅ

facebook

Instagram

twitter

BRÄNNKYRKABLADET utges av Brännkyrka församling Svenska kyrkan fyra gånger per år. Redaktör: Kari Malmström.

Ansvarig utgivare: Anders Roos.

Tryck: Printografen, Halmstad.

Distribution: Postnord.

 Miljömärkt trycksak, lic nr 3041 0146

"Gud, du är här, i detta rum finns också du. Och fast vi inte ser dig eller hör dig, så är du här just nu". Så sjunger Brännkyrka församlings barnkör – och det är sant. För väldigt många i Sverige är kyrkomusik både självklar och omistlig. Under advent och jul fylls våra kyrkor av deltagande lyssnare. Den bara finns där, den sakrala julmusik. Och för att arvet ska gå vidare behöver vi ständigt fylla på i sångarleden!

Tonfiskarna stimmar i Vårfrukyrkan.

FOTO: JONAS ENG

"Körmormor" Gun får agera Lucia på Änglasångarnas sista rep inför Luciatåget.

Barnkörsboom

Församlingens barnkörer blomstrar, mitt i vintermörkret. Här finns sångsugna barn i större skara än på många år. Men just nu, i mellandagarna, får de faktiskt vila. Precis som alla kyrkliga körsångare har de haft en intensiv tid i advent och inför jul. "Sjung in advent!" tillsammans med vuxenkörer, och luciatåg. I början på januari är det dags för rep igen, då med sikte på musikal gemensam för alla. Och det finns plats för fler. Är du en sångfågel? Kom hit!

Körsång är en av Sveriges största folkrelser. Långt fler än hundra tusen människor i Sverige sjunger i kör, i kyrkliga körer och profana. Det är något särskilt med de många rösterna som tillsammans skapar storverk. Som Ida, mamma till Wilma som sjunger i Tonfiskarna i Fruängen, säger:

– Hon vill ju sjunga, men trodde kanske att det var som Idol. Nu vill hon!

Inför höstterminens start fick alla kyrkotillhöriga familjer ett brev med en inbjudan till barnkörerna i församlingen – och gensvaret var stort. Körbarnen

som redan fanns fick sällskap av många nya körkompisar.

Wilma kom med just tidigt i höstas. Tonfiskarna repar varje onsdag i Vårfrukyrkan tillsammans med sin körledare Robin. Ett femtontal barn i åldrar sex till nio har en imponerande hög närvaro. De, liksom deras föräldrar, prioriterar kören högt.

Hos Tonfiskarna sjunger man varje gång en namnblues. "Vad heter du som sitter där?" spelar och sjunger Robin, och alla svarar med varje persons namn och man går laget runt. Så kommer sista frågan: "Vad heter vi som sitter här?". Svaret kan nästan lyfta kyrktaket: "TONFISKARNA!". Snacka om teambuilding.

Brännkyrkabladet har gjort nedslag hos alla körerna under november-december. I Brännkyrka församlingsshem sjunger Änglasången på tisdagseftermiddagar med sin körledare Helena. Här finns två körgrupper, en med sex-sjuår-

ingar, en med åtta-nioåringar.

Josef är pappa till Benjamin, en av de yngre Änglasångarna. För dem var kören välkommen.

– Vi har varit på öppna förskolan, och Benjamin har gått på musikleken. Både jag och Benjamins mamma gillar att hålla på med musik. Att hitta sin röst är viktigt!

Hos de yngre Änglasångarna är volontären Gun för det mesta med som "körmormor". Och det behövs. Flera av sångarna har en hel del spring i benen utöver sångarglädjen. En vuxen som inte har fokus på musiken får avleda då och då.

– Vi måste komma på rörelser till den här sången, säger Helena – och ni är ju sååå bra på sånt!

Och en stund senare:

– Nu är vi bilar! Brrr... Brrr... Brrr...

Alla inklusive Helena springer runt och låter brrr – och sedan är det dags igen för en luciasång. ➔

Änglasångarna och Helena repar i kyrkan. FOTO: JONAS ENG

Glada Tonfiskar. FOTO: JONAS ENG

Action hos mellanstadiekören och högstadiekören. FOTO: HÅKAN FLANK

Det ÄR gudagott att sjunga! FOTO: HÅKAN FLANK

"Man sjunger och det är kul!"

De lite äldre Änglasångarna behöver ingen "körmormor". De sjunger på.

Alexandras pappa Roland konstaterar att mamma inte kan sjunga och att pappa inte kan sjunga, men om nu dottern kan och vill – vilken chans! Och körledaren Helena är uppskattad. Här har man kul.

Ulrika kommer en regnig tisdagskväll i sen november med fyra galonklädda barn. Föräldrarna turas om att följa ett kompisgäng från Solberga till Änglasången, och idag är det hennes tur.

– Vi fick hem det där brevet. Från början var det kanske mest jag som tyckte att det verkade roligt, men Mabel och hennes kompis började, och två andra har hängt på. Nu tycker de att det är jättekul!

Att det är roligt att sjunga kan vända körsångare vittna om, men just i de yngsta åldrarna måste det verkligen vara just roligt, helst hela tiden – och relevant. Annars tröttnar man.

Församlingens barnkörledare är klart medvetna om det. Gemensamt

för alla barnkörsrepetitionerna är de snabba avbrotten. Innan koncentrationen sviktar bryter man av med spagettiarmar, "var bor du lilla råtta", taktfast vandring till sång, eller något annat. Och efter avbrottet helt brutalt en ny sång.

Det verkar fungera. Med de yngsta körbarnen handlar det mesta om att lära sig utantill. Både Helena och Robin satsar på att vara försångare och lära in både text och melodi i ett.

Så träffar vi mellanstadiekören och högstadiekören med körledare Markus. Körmedlemmarna har varsin pärm med noter och text till stöd för minnet, men även här är utantill målbilden.

Nya sånger varvas med bekanta, snabba skiften, också här. Det gäller att ha någon form av action hela tiden.

Varför är det kul? Frågan går till mellanstadiekören. Nästan onödigt fråga, visar det sig.

– Man får sjunga, det är något man gillar, säger Elin.

Lucero instämmer:

– Man sjunger och det är kul!

Megan instämmer i att det är kul

att sjunga, och betonar att man får nya kompisar.

Idun sjöng i lågstadiekören men blev för gammal. Nu testar hon mellanstadiekören efter ett avbrott sedan i våras. Efter några rep verkar det som om det funkar.

Kan det vara så att körsång i kyrkan är ungefär som att spela fotboll i ett lag? Man gör något man gillar och vill, och har en gemenskap? Och att det är viktigt att ställa upp när det är match?

Kanske är det just så.

Liam och Emma har sjungit i församlingen länge. För Liam har målbrottet förändrat en del, men när man lyssnar verkar det mynna ut i ett funnet röstläge och fortsatt sångarglädje. Vad är så kul?

Liam svarar direkt:

– Varför skulle vi annars vara här?

Och Markus är en bra coach.

Emma tillägger:

– Han är grundlig.

Kajsa, också med i högstadiekören, sammanfattar med att konstatera att alla är snälla.

Elin och Astrid är med i mellanstadiekören, men snart är de högstadieung-

Luciatåget i Brännkyrka kyrka.

FOTO: HÅKAN FLANK

Markus kompar.

FOTO: HÅKAN FLANK

Musikalprojekt i vår

Under vårterminen 2018 satsar alla barnkörerna i Brännkyrka församling på ett gemensamt musikalprojekt som kommer att framföras både i Brännkyrka kyrka och i Vårfrukyrkan.

Musikalen de kommer att jobba med heter "Båt på torra land" av Jakob Skarrie och handlar om den bibliska personen Noa och hans Ark, om Gud och Noas samtal med Gud, samt om djuren som fanns på arken. Vad tänkte djuren egentligen? De nio sångerna är spännande och humoristiska, och det finns stora möjligheter att gestalta djuren, regnbågen och vattnet med kläder och rekvisita.

Musikalen kommer att övas varje vecka med varje grupp, och framföras första gången i Brännkyrka kyrka tisdagen den 17 april 18.00, och den andra gången i Vårfrukyrkan i Fruängen söndagen den 22 april 16.00.

Barn som är intresserade av att sjunga och delta i projektet är välkomna att kontakta någon av körledarna. Föräldrar som vill hjälpa till är också välkomna!

Robert Zelizi

domar. Markus föreslår de äldre att de bjuder med dem till terminsavslutningsfesten. Bra tanke som gillas!

Tillbaka till Fruängen och Tonfiskarna. En tonfisk kom klockrent in i kören via nätet, hade inte fått något brev.

– Nora ville sjunga i kör och vi sökte på körer, säger pappa Mårten. Så hittade vi hit, och det är trevligt att nu få en relation till kyrkan.

När repet är slut vill tonfisken Wilma prova orgeln. Snart är Karl-Johan också där. Robin visar. Och hur ska nya organister få göra sina första lärospån om inte vid en kyrkorgel?

I mellanstadiekören har de flesta en bakgrund i lågstadiekörerna. I högstadiekören alla. Och så fungerar det, man bygger en "körtrappa". Visst kan det

finnas en och annan femtonåring som bara kommer på att det vore kul att sjunga i kyrkokör, men troligare är det att femtonåringen har tidigare erfarenhet av just det. Därför är barnkörerna en livsnerv.

En eller annan av dessa sångfåglar kommer en dag att bära vidare det kyrkomusikaliska arvet, fortsätta att sjunga i kyrklig kontext. Församlingens tanke är att det går att fånga upp dem och ge dem en självklar tillhörighet. Musikvalet är brett, nutida sånger såväl som klassiska kompositioner. Efter barnkör finns det ungdomskör, och vips!

Åren går fort, och vuxenkörerna finns där och bara väntar på nya medlemmar.

Kari Malmström

Kontakt

Helena Holmlund, 08- 447 11 06, helena.holmlund@svenskakyrkan.se
Markus Melin, 08-447 11 29, markus.melin@svenskakyrkan.se
Robin Spurrier, 08-447 11 35, robin.spurrier@svenskakyrkan.se

Körrepetitionerna startar igen i vecka 2.

FOTO: JONAS ENG

Församlingens barnkörledare Markus Melin, Robin Spurrier och Helena Holmlund.

TIPS!

Med livet i behåll

I Älvsjö bor en 93-årig herre vid namn Walter Frankenstein. Han och hans unga familj överlevde nazisternas judeförföljelser genom att gömma sig med hjälp av släktingar, vänner och ibland vänliga, för dem okända människor, i och utanför Berlin under 25 månader 1943–45. Walter fick ta emot Förbundsrepubliken Tysklands förtjänstutmärkelse "Bundesverdienstkreuz" för några år sedan för sitt idoga engagemang att informera om nazismens illgärningar.

PÅ FÖRINTELSENS MINNESDAG, LÖRDAG 27 JANUARI 2018 KLOCKAN 16.00, KOMMER WALTER TILL VÅRFRUKYRKAN OCH DELAR SIN BERÄTTELSE.

Vi möter Walter i ett samtal med Risto Hurskainen, förtroendevald i församlingen och volontär. Risto och Walter känner varandra sedan några år tillbaka och har genomfört liknande samtal vid några tidigare tillfällen.

Walters berättelse präglas av stor dramatik, en stor portion kärlek till familjen, stora doser självbevarelse-drift med en aning dumdristighet och ett patos att få varna framför allt den unga generationen för nazismen.

Konsertpianisten Asuka Nakamura spelar musik i avslutning till Walters berättelse. Musik med minnen. Bland annat smög Walter in på Berlin-operan under tiden då han och familjen höll sig gömd, för att få en stunds värme. Walter sov sig genom hela föreställningen av Tristan och Isolde och vaknade först till slutapplåderna. Han visste inte då att judiska personer, värvade av nazisterna, smög runt i salongen och spanade efter judar som i likhet med Walter försökte undgå deportationerna med tåg mot koncentrations- och dödslägren i öster.

Därför ingår i programmet ett utdrag ur nämnda opera – arian "Rette dich, Tristan" (Rädda dig, Tristan).

Walters livsvisdom är: "Hjälp alla människor som behöver hjälp – oavsett deras bakgrund".

Risto Hurskainen

Bevarade barndoms- och ungdomsfotografier av Walter Frankenstein. Ovan Walter idag.

Ny mandatperiod och nya förutsättningar

Kyrkorådets ordförande Bo Larsson har ordet:

Åren 2014–2017 har varit intensiva, intressanta, i viss mån smärtsamma, men på det stora hela taget har vi kommit fram till en bättre fungerande församling. Jag vill uttrycka ett tack till alla som varit med på den här resan och som visat tålamod och hopp inför framtiden. Det gäller församlingens personal, förtroendevalda och inte minst medlemmarna och kyrkofolket.

2018 inleds med att vi i februari kan hälsa en ny kyrkoherde välkommen till församlingen. Magnus Hellström är hans namn.

Valet i september 2017 blev en i många avseenden häftig upplevelse. Inte sedan 1950-talet har så många medlemmar röstat i kyrkovalet. Det blev också några kraftiga förskjutningar i sammansättningen av kyrkofullmäktige. Dels minskade församlingen antalet ledamöter från 35 till 25, dels blev det förändringar i mandatfördelningen.

Socialdemokraterna, som jag tillhör, gick framåt med drygt fyra procentenheter till i det närmaste 40 procent. Näst största grupp blir FEBB, Församlingsengagerade Brännkyrkabor, med drygt 16 procent. Centerpartiet fick drygt 12 procent, Borgerligt alternativ, BA, 8,5 procent, Fria liberaler i Svenska kyrkan, FiSK, drygt 8 procent, Sverigedemokraterna drygt 7,5 procent och slutligen Miljöpartister i svenska kyrkan, Mpisk, nära 6 procent.

Socialdemokraterna, Centerpartiet och FiSK stärkte sina positioner, FEBB backade något medan BA och Mpisk

mer än halverade sina andelar. Nya i församlingen är Sverigedemokraterna.

Det nya kyrkofullmäktige, motsvarande föreningsstämmen, har utsett Peter Odentun, BA, till ordförande, Mimmi Fritiofzon, S, till förste vice ordförande och Carl Tunberg, FiSK, till andre vice ordförande.

Kyrkofullmäktige har också valt kyrkoråd, styrelse, och då utsett mig, Bo Larsson, S, till ordförande, Staffan Törnqvist, FEBB, till förste vice ordförande, samt Evy Kjellberg, C, till andre vice ordförande.

På det här viset har vi försökt att fördela de mest inflytelserika uppdragen på så många personer och nomineringsgrupper som möjligt. Även om det finns partipolitiska nomineringsgrupper, direkt eller indirekt, i kyrkofullmäktige, så är församlingsarbetet hälsosamt befriat från ren partipolitik. Alla som deltar i det här arbetet, som förtroendevald, har bara församlingens bästa för ögonen. Vi tycker inte alltid på samma sätt, men lyckas oftast hitta vägar till gemensamma ståndpunkter för ett bra framtidsinriktat församlingsarbete.

I detta viktiga uppdrag hälsar jag nu alla nyvalda förtroendepersoner välkomna till att verka i Brännkyrka församling. Vi har en fantastisk medarbetarstab med stor kompetens och stort engagemang. Tillsammans ska vi utveckla Brännkyrka församling att vara där människorna är.

Guds frid!

Bo Larsson

KYRKORÅDETS ORDFÖRANDE

OM Magnus Hellström

ÅLDER: 56 år

FAMILJ: Gift med Petra, diakon, pappa till Blenda 14 år, Saga 18 år och Sigbjörn 19 år

BOR: Vaxholm (det går utmärkt att pendla!)

LÄSER HELST: Faktalitteratur

FAVORITPSALM: 235, Som en härlig gudomskälla (Pärleporten)

ÄLSKLINGSRÄTT: Skaldjur

ETT FRITIDSINTRESSE: Skidåkning

FÖREBILD: Nathan Söderblom

Magnus Hellström blir ny kyrkoherde i Brännkyrka församling.

FOTO: JONAS ENG

Hans signatur finns i klocktornet

Det är lite som att komma hem för Magnus Hellström, som en bit in på nyåret tillträder som kyrkoherde i Brännkyrka församling. Han har varit här förr. Nu går han med entusiasm och ödmjukhet in i uppdraget att vara församlingens andlige ledare, likaväl som arbetslagets ledare och chef. Att formulera visioner för församlingen är för tidigt, menar han – men vad som är viktigt för Svenska kyrkan som samfund i stort har han klara tankar kring.

Vad gjorde han i klocktornet? Ja, när Magnus, uppvuxen på Götalandsvägen, var ungefär tio år renoverades Brännkyrka kyrka. Detta var tidigt 70-tal. Han och några kompisar tog sig in på byggarbetsplatsen och ristade in sina initialer i väggen, minnes-tecken som hamnade i glatt sällskap av många andra signaturer som seklers byggarbetare hade gjort.

Magnus har en gedigen Brännkyrkabakgrund på både modernet och fädernet. Sedan förde livet honom åt många håll. Han flyttade, bildade familj och utbildade sig till arkeolog. Men tröttnade på "döda ting", blev kallad till präst, pluggade, antogs och prästvigdes. Och gjorde sitt första tjänstgöringsår som pastorsadjunkt – i Brännkyrka församling. Det var 2006.

Nu kommer han närmast från Spånga-Kista

församling, dessförinnan var han kyrkoherde i Östergarn på Gotland, och innan dess hade han tjänst i Vaxholms församling.

Vad drev honom att söka tjänsten som kyrkoherde här?

– Det kliar i fingrarna på mig att gå in och göra en insats för Brännkyrka församling, säger han. Jag ser så stora möjligheter och tror att det går att göra mycket!

Magnus slår fast tre saker som han anser är viktiga grundpelare – för alla församlingars arbete, inte bara Brännkyrkas. Den första är att ständigt utgå från att gudstjänsten är i centrum. Att komma ihåg att vi är kyrka, och varför vi är kyrka. Att vi är del av en 2000 år gammal trosgemenskap.

– Den andra är att kyrkan är betydelsefull för människor i viktiga skeden i deras liv, säger han. Svenska kyrkan har totalt fem miljoner möten med människor per år, i samband med dop, vigslar och begravningar. Det är en del av vårt uppdrag att ta omhand och förvalta de här mötena.

Den tredje grundpelaren är konfirmanderna. Om de får en positiv bild av kyrkan och Gud så etableras en relation, som kan vara livet ut. Barn-, ungdoms- och konfirmandarbetet är enligt Magnus avgörande.

Att vara kyrkoherde är en komplex uppgift. Chef, ledare, andlig ledare, församlingsföretagare och kanske till och med förebild? Jo,

det är komplext, men Magnus möter uppgiften i Brännkyrka med glädje och tillförsikt – och realism.

– Det är viktigt som ledare att man kan lyssna in, höra allas mening, vara prestigelös och beredd att ändra uppfattning, säger han.

Samtidigt måste man som chef vara också det.

– En församling är en organisation som har ett viktigt ansvar för personal, pengar, kulturarv och det finns regler som ska följas. Som chef har man i uppdrag att se till att det råder ordning och reda i verksamheterna. Gud är en ordningens Gud. Dessutom är en god samverkan med förtroendemannaorganisationen och aktiva också mycket viktig.

Den församling han kommer till har både vision och mål i dagsläget, men som kyrkoherde både kan och bör man sätta avtryck, det ingår i uppdraget.

– Jag vill först lära känna församlingen som den är nu, och det kommer att och ska ta sin tid, säger Magnus. Så småningom kommer vi att formulera det som blir våra riktlinjer mot framtiden. Och det är viktigt att man kan knåda fram visioner tillsammans. Det är inget enmansjobb, det är ett lagarbete. Att formulera visioner, och även mål, är en process, inget man kan plantera från ovan.

Magnus tillträder tjänsten den 1 februari.

Kari Malmström

Tonmåleri och talmystik –

FOTO: IBL

Under våren 2018 blir det mycket JS Bach i församlingens kyrkor. Den 21 mars är det 333 år sedan JS Bach såg dagens ljus, och själva talet 333 är oemotståndligt om man vill skapa musikalisk högtid kring en kompositör som, utöver sitt musikaliska geni, behärskade matematiken på svindlande höjder. Här ger församlingens organist Robert Zelizi en bild av hur musik var en av flera vetenskaper och hur konstformerna gick i varandra, då på JS Bachs tid.

Finns det musik som inte hörs? I antiken och på medeltiden var det självklart att det var mer som var musik än det vi idag konsumerar som underhållning eller konstmusik. Antikens muser var nio till antalet, anförda av Apollo, och de sysslade med astronomi, naturvetenskap, lyrik, drama, och musik. I alla dessa "konstformer" kunde man hitta liknande harmonier och symmetrier. Med den vetenskapliga utvecklingen på 1600-talet började sådana begrepp att ersättas av modernare tänkesätt, men mycket fanns kvar av symbolism och antikens tänkande i både teologi och musik på Bachs tid.

Johann Sebastian Bach (1685–1750) var en stark och ganska stöddig person. Han blev föräldralös i 10-årsåldern och fick därefter bo hos nära släktingar. Han fick en krävande utbildning i musik och andra ämnen, både hemma och i skolor knutna till hov och kyrkor. Hans tidigaste anställningar var som sångare och violinist. Det är allmänt känt att han framträdde som fullfjädrad och genialisk orgelvirtuos före 20 års ålder.

Musikhantverket var på Bachs tid välutvecklat och fungerade som andra skrän. Yrket gick ofta i arv. JSB uppfattade sig som hantverkare men var också medveten om sin specialbegåvning, vilken manifesterar sig i ett flitigt användande av symboler och proportioner i kompositionerna.

Det går en röd tråd av experiment och upptäckarglädje genom de flesta verk. Som nybliven Thomaskantor satte han igång att komponera fem kompletta årgångar av kyrkomusik, alltså kantatkompositioner, till alla söndagarnas bibeltexter, där musiken tolkar och gestaltar budskapet. Das Wohltemperiertes Klavier är totalt 96 stycken för klaverinstrument där han utforskar alla tonarters egenskaper och möjligheter (tolv durtonarter, tolv molltonarter, preludium och fuga för varje tonart, och två hela serier, alltså $12 + 12 \times 2 = 96$).

De sex violinsonaterna utforskar violinens alla möjligheter, de sex sviterna för luta utforskar lutans alla möjligheter, och de sex motetterna för a cappellakör utforskar den polyfona kyrkokörens möjligheter. Många verk kommer i grupper om sex stycken, vilket är enkel talsymbolik: talet sex motsvarar de sex dagar som Gud skapade världen på,

BACH333 våren 2018

"H-mollmässan i mässan"

Brännkyrka kyrka klockan 11.00
söndagarna 21 januari, 4 februari, 18 februari,
11 mars, 1 april, 15 april

Födelsedagskalas på 333-årsdagen

Brännkyrka kyrka onsdag 21 mars 18.00
Brandenburgkonsert nr 5.
Flöjt, Violin, Cembalo, Orgel, barockensemble.

Orgelkonsert söndag 25 mars 18.00

Vid orgeln: Helena Holmlund

Bach333 i Fruängen – Lunchkonserter

Vårfrukyrkan klockan 12.00
onsdagarna
21 februari, 7 mars, 21 mars, 4 april, 18 april

ett odödligt geni fyller 333

den sjunde är vilodagen. Sex Brandenburgkonserter är alltså ett färdigt projekt, som även om det är helt profan musik också hyllar Guds skapelsemetod. Vi kommer alltså aldrig att hitta en bortglömd, sjunde cellosvit, för de sex som finns är ett färdigt projekt.

Under sina sista 10–15 år kunde Bach ägna sig mer åt sin musikkforskning än tidigare, och kompositionerna blev om möjligt ännu mer komplexa och esoteriska, i till exempel Musikalisches Opfer, Kunst der Fuge, och Mässa i h-moll. Goldbergvariationerna utforskar variationskonsten i 30 variationer med märkliga strukturella sammanhang mellan satserna. På 70-talet upptäckte man dessutom 14 stycken kanon på temats basgång. Talet 14 betyder Bach (B=2, A=1, C=3, H=8, alltså $2+1+3+8=14$). Dessa sena verk har under lång tid varit föremål för hisnande spekulationer vad gäller dolda matematiska och vetenskapliga budskap, både av musiker, matematiker och filosofer.

Man ska väl alltid vara försiktig med att hävda en sanning som är svår att bevisa, men det finns faktiskt vissa symboler som är svåra att blunda för. H-mollmässan är ett gigantiskt verk med nästan hela den katolska mässan på latin som Bach jobbade med under många år och som inte hade någon påtaglig nytta eftersom Bach jobbade i det protestantiska Leipzig. Efter en del korrigeringar och tillagda repriser fick verket till slut 27 satser, vilket inom talsymboliken är en trefaldig hyllning till treenigheten, alltså $3 \times 3 \times 3 = 27$. Treenighetens tal är tre eftersom Gud är tre personer. Tydligheten med 27 satser består i att vissa repriser eller lossbrytningar inte fanns från början och egentligen är onödiga. Men Bach ville verkligen ha 27 satser.

Treenighetssymbolik var vanlig, det finns många andra tydliga exempel. Det kanske tydligaste är originalmanuskriptet till det populära Preludium i Ess-dur, inledningen på Clavier-Übung III, som är skrivet på två notsystem och alltså borde ha sex stycken Bb-förtecken, men Bach petade in tre onödiga förtecken för att det skulle bli nio förtecken, alltså 3×3 , treenigheten gånger treenigheten. Och verket avslutas en timme senare med en trippelfuga i Ess-dur med tre olika teman som var och en har en musikalisk karaktär som klart symboliserar Gud Fadern, Gud Sonen, och Gud Helig ande, de tre personerna i treenigheten.

Bland Bachs efterföljare har många forskare och kompositörer försökt att förstå och ta fasta på både symboliken och experimenterandet. Till exempel har det uppstått en hel litteratur av kompositioner som innehåller tonerna BACH, alltså Bess, A, C, och B med moderna benämningar, eftersom Bach använde den tonföljden i några märkliga kompositioner som en slags musikalisk signering.

Det finns inget magiskt i talsymboliken. Poängen är varken att göra Bachs musik svårare än den är eller lägga till något onödigt. Men det måste finnas begripliga anledningar till varför intresset för JS Bach är så stort, och växer. Vi som sysslar med Bach, som musiker, körsångare, eller musikalkare, vet att det inte finns en enda onödig ton i hans musik, att det är rätt svårt att öva in, men att när man har lärt sig den så sitter det ordentligt. Musiken är oftast väldigt njutbar,

men samtidigt fullproppad av komplicerade detaljer som vi oftast är helt omedvetna om.

Det sägs väldigt seriöst i medicinsk forskning att musikinlärning, instrument eller sång, skapar "nya synapser", "nya nervbanor". Undertecknad kan berätta att när jag tar upp ett orgelstycke av JSB som jag inte har spelat på 15 år och börjar öva ordentligt så får jag minnesbilder av sånt som hände i livet då när jag studerade in det första gången. Hur kan det komma sig? Finns det biologiska spår i mig av musik som inte går att höra?

Robert Zelizi

Övningsuppgift:

Sjung "Ja må han leva uti tusende år" i trestämmig kanon med en taks mellanrum, och när de två första stämmorna kommer till slutet, vänd tillbaks och sjung baklänges till den tredje stämman hinner ifatt. Vilket ackord blir det då?

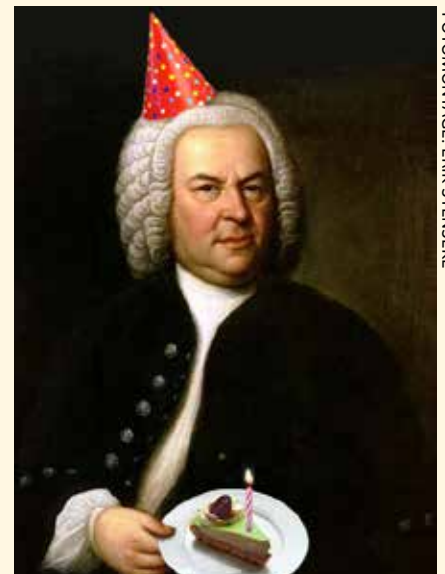
Ledtråd: Undvik Fiss-dur!

Grattis Fader Bach!

Den 21 mars 2018 fyller alltså JS Bach 333 år. Det måste man såklart fira! I Brännkyrka kyrka blir det nio ($3+3+3$) tillfällen med musik ur H-mollmässan under våren, samt Brandenburgkonserten nr 5 på själva 333-årsdagen. Det avslutas med hela H-mollmässans 27 satser ($3 \times 3 \times 3$) söndagen den 6 maj kl 18. Dessutom bjuder vi på fem Bach-konserter i Vårfrukyrkan, alltså totalt 14 tillfällen. Om det blir 41 medverkande vet vi inte än, kanske blir det totalt 158 satser (talalfabetets JOHANNSEBASTIANBACH). Det blir i alla fall tidstroga framföranden med barockinstrument varje gång. Av dessa 14 tillfällen äger sex stycken rum inom den ordinarie högmässan i Brännkyrka. Vi gjorde ett liknande projekt 2012 vilket var mycket lyckat och uppskattat. Det är inte så vanligt att man använder H-mollmässan som mässmusik, vilket inte beror på att det inte passar, tvärtom, men det kräver ganska mycket förberedelse av sångare och musiker.

Firandet av 333-årsdagen är ett ypperligt tillfälle att knyta ihop dagens kyrkoliv med kyrkans historia. Den kristna kyrkan i allmänhet och Svenska kyrkan i synnerhet bär på ett rikt arv av både kristen förkunnelse och kristen kultur. I Sverige intar kyrkomusiken en särställning i att förmedla denna långa tradition till allmänheten. 100 000 svenskar sjunger i kyrkokör och landets alla kyrkor fylls av människor för att njuta av kyrkomusik. Och hur skulle de stora kyrkliga helgerna, advent, jul, påsk och allhelgonahelgen se ut utan kyrkomusik? Fader Bach är den främste och mest kände kyrkomusikern genom kyrkans långa historia, och kommer väl att fortsätta att vara det i hundratals år.

RZ

FOTOMONTAGE: ERIK STENSEKE

Varför måste det vara så svårt?!

Livet har fört oss på olika vägar...

Hjälp, jag har varit otrogen!

Hur håller vi liv i passionen?

Jag vill prata med mamma innan hon dör!

Och så levde de lyckliga i alla sina dagar...

Fast det är inte alltid så. Att de levde lyckliga i alla sina dagar. Det är inte så enkelt alla gånger, med relationer. Brännkyrka församling bedriver familjerådgivning i egen regi sedan 2012. Här är alla välkomna att prata med kvalificerade rådgivare om vilka trassliga relationer som helst. Par är vanligast. Men det kan lika gärna handla om en mor-dotterrelation som behöver det vi kallar vardagshjälp, akuthjälp eller friskvård.

Nu ligger julen strax bakom oss. Familjehögtiden framför alla. För många en stressfaktor långt bortom vad man kan hantera. Att familjerelationer sätts på prov är ganska givet.

– Konflikter som redan finns kommer upp till ytan, säger Eva Ekerhov, en av församlingens familjerådgivare. Det finns så många förväntningar på hur saker ska vara, och hur relationer ska vara.

Både Kajsa och Eva vittnar om julens problematik. För bonus/styv/stjärnfamiljer är det ofta särskilt svårt. Vem ska vara med vem? Känner sig någon exkluderad? Vem ska inkluderas? Det är uppenbart laddat, ofta för konflikt.

– Vi försöker alltid sätta barnen i

fokus, säger Kajsa Larsson, också familjerådgivare i församlingen. I alla samtal. Som kyrka har vi en tydlig ambition att prioritera just barnens perspektiv.

Familjerådgivarna vill inte gärna säga att de ger verktyg, utan menar snarare att själva samtalet där och då är verktyget.

– Man har slutat prata, bråkar bara och hittar inte fram. Det är en vanlig situation för par som söker upp familjerådgivningen, förklarar Kajsa.

– Och ofta, och inte så ovanligt, får den ena parten en förståelse för varför den andra gör som hen gör, i själva samtalet med oss, fortsätter Eva.

Det händer att familjerådgivarna ritar släktkartor med klienterna, och tittar på mönster. Varför gör jag som jag gör? Hur var det i min ursprungsfamilj? Vad kände jag?

– Det kan ge aha-upplevelser!

Kyrkans familjerådgivning centralt i Stockholm har funnits länge. Att Brännkyrka församling beslutade att starta en egen kom sig av de uppenbara behoven. Präster och diakoner mötte ständigt konfidenter som behövde rådgivning

i relationsproblematik. Församlingen viger par och döper barn, så det blev en naturlig konsekvens att utveckla en verksamhet som tar hand om relationerna också efter dessa riter.

För att få kalla sig Svenska kyrkans familjerådgivning måste man uppfylla ett antal kriterier, vilket församlingens rådgivning gör. Våra familjerådgivare har grundutbildning, och får regelbunden vidareutbildning och handledning.

Rent statistiskt är de flesta som söker upp familjerådgivningen mellan 35 och 50, men spannet är stort. Vad är då vanliga orsaker till att man tar kontakt?

Att par, som ju är det vanligaste, kommer till familjerådgivningen är huvudsakligen av tre skäl.

Ett. Man vill rädda relationen, och det är där mödan ska läggas.

Två. Man står inför ett vägsval, vet inte om det är dags att separera eller ej.

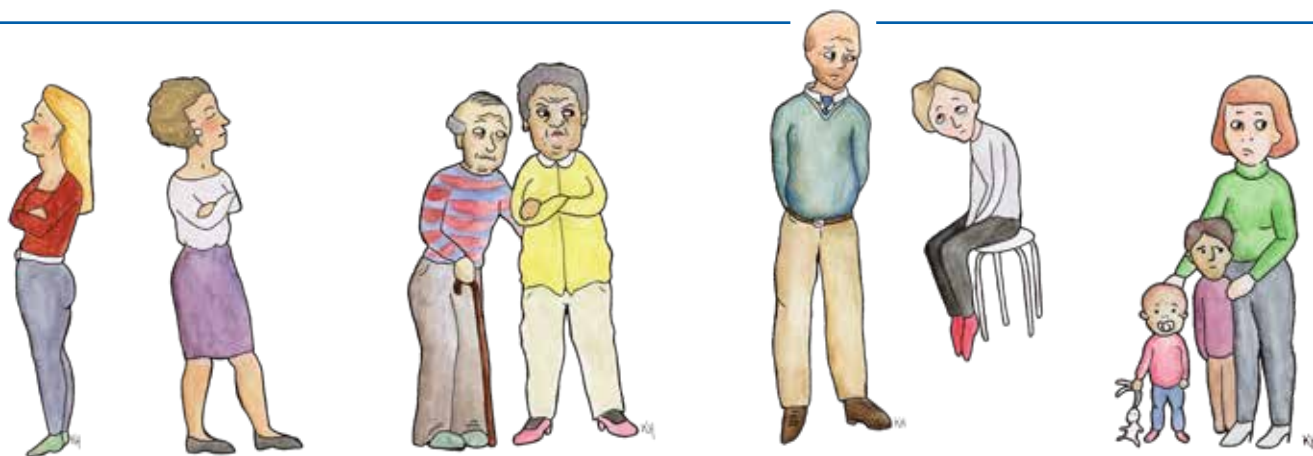
Tre. Man vet redan att man ska separera. Men vill göra det på ett bra sätt, inte minst om barn finns inblandade.

– Vi utgår alltid från var folk befinner sig, understryker Kajsa. Det finns en mytbild av att kyrkan generellt upp-

ILLUSTRATIONER: KATJA HESSEDAHL

manar människor att hålla ihop, så är det inte. Men vi vill medverka till goda separationer för barnens bästa.

För det är ju så, i vårt högproduktiva 2010-tal, med individualism och självförverkligande runt vartenda hörn, att många parrelationer kraschar. Kajsa sammanfattar krasst: Småbarnsår är en jättesvår sak för ett par, många får minimalt med tid för varandra och sömnbrist är snarare regel än undantag. Att ha tonårsbarn är också ofta svårt och sätter stor press på föräldraskapet. När barnen så småningom flyttar är det också laddat för en svår omställningsfas. Vem är jag, och vilka är vi nu – när inte barnen upptar vårt fokus?

Under en livscykel hinner ju elvispen dra runt ganska många varv i de flestas liv. Nära relationer prövas ständigt mot en verklighet vi inte kan kontrollera. En part i ett förhållande blir sjuk, eller arbetslös, det hett önskade barnet visar sig ha ett funktionshinder – och de vardagliga förutsättningarna förändras. Det är mänskligt att känna sig vilsen i sådana situationer, och det är mänskligt att be om hjälp att hantera dem.

– Vi möter ungefär ett hundra par per år, berättar Kajsa, och har nästan lika många enskilda samtal.

För det är ofta så, om det till exempel gisslar i en parrelation, att den ena parten vill söka rådgivning, och den andra blåvägrar. Den som behöver hjälp och en samtalspartner är välkommen till Brännkyrka församling även som enskild.

Och det är inte alltid så att man lever i hemmavardagen med den relation som skaver.

– Ganska många som kommer till oss är vuxna, som behöver reda ut en barn-föräldrelation. Det är ofta ett brott som uppstått, att relationen brutits helt, och nu vill någon part göra något åt det innan det är för sent, berättar Eva.

Ibland händer det att församlingens familjerådgivare får inblick i vad som brukar benämnas ”våld i nära relationer”.

– Gäller det akuta och praktiska frågor försöker vi lotsa vidare, säger Kajsa. Som familjerådgivare har vi anmälningsplikt om vi vet att barn far illa. Är det akuta omhändertaget kan vi hjälpa till att bearbeta det man upplevt.

De flesta par som söker sig till familjerådgivningen har naturligtvis en önskan om ömsesidig förståelse. Brännkyrka församling erbjuder förutom rådgivning en ”förebyggande” kurs – som kan göra att par inte behöver söka sig hit någonsin mer. Kursen kallas ”PREP” (Preparation Relationship Educational Program). På svenska kan kursen för enkelhets skull kallas Friskvård för parrelationer.

– PREP är till för par som redan har det ganska bra i sitt förhållande, säger Lennart Melander, också familjerådgivare i församlingen. Det är ett pedagogiskt förebyggande program med syfte att stärka och utveckla relationen.

Man får bland annat lära sig att identifiera olika destruktiva sätt att kommunicera, och får verktyg som hjälper en

att istället finna en konstruktiv dialog.

– Man får också med sig en förståelse för vad ens bakgrund ställer till med, hur våra olika livserarenheter gör att vi kan ha väldigt olika förväntningar på hur det ”ska vara” i en relation, fortsätter Lennart.

Staffan och Lena som bor i Fruängen gick kursen i höstas.

– Det som fick oss att anmäla oss var att vi kände att vi behövde prata lite mer om vår relation, alltså på riktigt sätta oss ner och prata och fokusera på varandra. Om vi bara hade varit hemma så hade vi aldrig lagt ner en hel helg på det, säger Lena.

– Vi fick med oss olika ”verktyg” fortsätter Staffan. Bland annat en metod som handlar om att prata med varandra på ett sätt så att man kan undvika missförstånd och verkligen ge sin partner utrymme att berätta sin bild av någonting. Ett annat verktyg handlar om att göra fler saker tillsammans. Men vi vill inte avslöja alltför mycket... ni får gå kursen!

Kari Malmström

Kontakt

För tidsbokning, ring 08-447 11 45 eller maila familjeradgivning.brannkyrka@svenska-kyrkan.se

Första besöket är avgiftsfritt. För övriga taxor, se brannkyrka.org/familjeradgivning

Våra familjerådgivare!
Från vänster
Eva Ekerhov,
Kajsa Larsson
och Lennart
Melander.

FOTO: JONAS ENG

Friskvård för par – PREP-kurs i mars

Satsa en helg på att vårda förhållandet! PREP är en kurs med korta introduktioner i storgrupp och sedan får paren tid att öva. Integriteten för respektive par är väl skyddad och ingen ska prata om sin relation inför andra. Kursens innehåll: Förväntningar på förhållandet, konfliktmönster, modeller för problemlösning, förlåtelse och försoning, sensualitet och intimitet, värderingar, humor och glädje.

Vårfrukyrkan 16–18 mars. Kursen startar med middag på fredag 18.00 och håller på till cirka 15.00 söndag. Paren bor hemma under helgen. Avgift: 600 kronor/par.

Anmälan till Familjerådgivningen, 08-447 11 45.

Begränsat antal platser. Församlingsmedlemmar ges företräde och i mån av plats är övriga välkomna!

Musiken – sedan

Familj. Musik. Kyrka. Politik. Det är fyra stabila ben att stå på. När Kekke Waltersson sammanfattar sig själv blir det dessa ankare i tillvaron han räknar upp. Han blev Fruängsbo för ett par år sedan och då var det självklart att söka upp den lokala församlingen och bli del av den. Kekke har sedan anlitats som musiker då och då, till exempel på församlingslägret i våras. Från och med januari 2018 blir han ledamot av församlingens kyrkoråd. Han vill bidra och dela med sig.

Kekkes familj består av hustrun Sofie och snart tvååriga dottern Ellen. Kekke och Ellen har en tajt relation efter hans föräldraledighet. Han fick förmånen att dela liv och vardag med dottern i tio månader, en tid som han beskriver som den bästa i sitt liv.

– Vi gjorde utflykter och äventyr nästan varje dag. Det var så otroligt häftigt, vi har upplevt så mycket tillsammans, säger han.

Utflykter och vardag, kyrka, musik, jobb och politik. Den som följer Kekke på facebook får glimtar av det mesta. Han finns på flera sociala medier, men prioriterar facebook, som är det bredaste. Och ens närvaro blir vad man gör den till, menar han.

– Jag vill inte dela upp mitt liv i Kekke privat, Kekke yrke, Kekke musiker, Kekke politiker – jag är allihop samtidigt, säger han. Så det blir en salig blandning av allt möjligt.

En annan familj är den han kommer ifrån. 36-åriga Kekke är uppvuxen i Västerås. Från början hette han Lars Christer, men alla kompisar kallade honom Kekke, så väl vuxen bytte han namn även formellt. Denne mångsidige man har i hög grad stakat ut sin egen väg, förmågor och intressen har ramlat på honom allt eftersom.

Hans ursprungsfamilj var inte särskilt musikalisk, inte speciellt kyrklig och ingen sysslade med politik. Men där fanns en tillåtande atmosfär. Och morfar var faktiskt en musikalisk förebild. Han hade ett piano och spelade på det.

– Det var stora ögonblick när han

Kekke på stan. Han jobbar på studieförbundet Sensus vid Slussen och är ofta på språng. Men en stor del av hjärtat bor i Fruängen.

bara fanns där gav det ena det andra

spelade och jag satt i hans knä, berättar Kekke.

Och redan då, när han var tre år, ville rytmen fram i blodet. När morfar spelade piano tog Kekke mormors stickor och trummade i takt mot soffbordet.

– Jag fick ett trumset i plast i julklapp men det tog bara ett dygn innan det var söndertrummat, ler han. Mina kloka föräldrar insåg att jag behövde riktiga grejer att spela på. Så jag fick både trummor och så småningom ett elpiano.

Musiken liksom bara fanns där inom honom. Tidigt blev det så att han lyssnade på låtar han gillade, och tog ut dem själv. Han beskriver sig som en utpräglad gehörsmusiker.

– Jag gick på Kulturskolan i flera år. På trummor tyckte jag att det var kul att ta lektioner, piano däremot gick inte alls. Där kom teorin först, med fingersättning och notläsning. Men jag ville ju spela! Jag läser noter idag, men använder dem bara om det inte finns något att lyssna på...

Han började spela i band som 12-åring, hade lätt att hitta kompisar som också gillade musik. De gjorde covers, skrev egna låtar, så där som musikintresserade ungdomar gör. Redan musiken kunde ha räckt gott som stort intresse, men nya äventyr väntade.

Kekke är yngst av fyra syskon, två syst-rar och en bror. En av systrarna hade valt att konfirmeras och var konfaledare när Kekke var 14 och själv skulle fundera över konfirmation.

– Hon tyckte att jag skulle ge det en chans. Det jag kände till om kristen tro

var inget jag tyckte var något, eller något för mig, säger han.

Men han gav det den där chansen.

– Jag var antagligen en av de besvär-ligaste konfirmanderna kyrkan råkat ut för! Jag ställde enormt mycket kritiska frågor, framför allt historiekritiska. Men det gjorde att jag fick ett intresse för att bena i tro och livsfrågor.

Han blev en församlingsaktiv konfir-mand, och "slank med" på ett läger för äldre ungdomar redan innan han själv var konfirmerad. Lägret hölls på Stiftsgården i Rättvik. Den platsen kom att bli navet i Kekkes liv för ganska många år framöver.

– Jag träffade andra ungdomar som brottades med samma frågor som jag. Och jag träffade vuxna teologer som tog oss på allvar. Och sedan var jag "hooked"!

Han blev tagen i anspråk i samma stund som han satte sig framför pianot. Resten av sin högstadie- och gymnasietid volontärbetade han som musiker nästan varenda helg.

Så småningom blev det lite av parallella liv. Kekke bodde i Västerås och gick musikgymnasium där. Men helgerna och annan ledig (och ibland stulen/skolkad) tid, tillbringade han i Rättvik.

Han beskriver en fantastisk och privilegierad gymnasietid. Han älskade musiken, banden, de många projekten, liksom musikämnen, som arrangering, gehörslära och komposition.

Efter gymnasiet fick han möjlighet att bli heltidsvolontär på Stiftsgården. Då hade han jobbat ideellt där hela som-maren.

Stiftsgården i Rättvik.

FOTO: KEKKE

– Men då kände jag verkligen att jag ville jobba, säger han. Ha ett riktigt jobb, med lön.

En termin var han elevassistent och fritidsledare för barn med autismspek-trumdiagnos.

Men Rättvik kallade. Bara 19 år gammal blev Kekke rekryterad till en nyinrättad tjänst som musikansvarig ungdomsledare. Med lön.

Kyrka är ju en sak. Tro en annan. Då när han var 19 visste han att kyrkan var ett sammanhang han ville vara i. Han hade haft hundratals diskussioner, lyssnat till så många tankar om tro. Och hade ständigt ifrågasatt.

– Jag kom fram till att det jag tror på går att kalla en kristen tro. Jag tror på en makt som är större än jag: Skaparen. Jag känner att Jesus är min starkaste förebild: Sonen. Jag tror att det finns en kraft i allt som lever, en röst som bor i mitt hjärta: Anden. Jag kan formulera min tro så att den stämmer med en treenig Gud!

"Jag känner att Jesus är min starkaste förebild."

Fars dotter. Ellen är redan på spåret.

FOTO: KEKKE

Här är far i tagen. På utomhusscen vid ungdomsfestival. Musikansvarig: Kekke.

FOTO: ANDERS HOLMBERG

FOTO: KEEKKE

Nyinvalid på Kyrkomötets öppnande i november 2017. Kekke representerar Socialdemokraterna, men även Brännkyrka församling, för det var här han blev vald.

➔ – Men jag är fortfarande historiekritisk, understryker han, och tycker inte att det är nödvändigt för min kristna tro att tro på jungfrufödsel eller en fysisk uppståndelse.

Politiken då? Kekke har drag av den typiske elevrådsordföranden, och det var han också i slutet av högstadietiden. Han var med och bildade en avdelning i Ungdom mot rasism och så gled han in i Vänsterpartiets ungdomsförbund, dock utan något jätteengagemang.

Han blev i rösträttsålder till valet 2002. Då gick han in i moderpartiet, engagerade sig i kommunalpolitiken i Rättvik, kandiderade i valet och blev gruppledare, satt i kommunstyrelsen.

– Men jag kunde reta gallfeber på mina partikamrater för att jag var så pragmatisk, säger han. Jag kunde ge cred åt Centern som styrde i Rättvik. Jag har alltid haft lätt för att samarbeta och tycker nog att jag är hyfsat diplomatisk.

Inför kyrkovalet 2005 ställde han upp som kandidat till stiftsfullmäktige och har sedan även suttit ett par mandatperioder i kyrkomötet, där han representerat Vänstern i Svenska kyrkan (ViSK).

Kekke och hans Sofie träffades för sex år sedan över en frukost på Vänsterpartiets distriktsårsmöte. De kände snabbt att de hörde ihop. Vilket satte igång nya rörelser i Kekkes liv.

– Det är väldigt speciellt att leva stiftsgårdsliv. Allt går i varandra, man har aldrig någon 40-timmarsvecka. Att komma bort från stiftsgårdslivet var en förutsättning för familjeliv.

Han hade redan gjort utflykter, periodvis haft andra tjänster men ändå kommit tillbaka. Nu behövde han en ny bas i livet. Via en platsannons i Kyrkans Tidning sökte och fick Kekke jobb på studieförbundet Sensus i Stockholm.

Och i samband med flytten till Stockholm bestämde sig Kekke för att bli "partifri". Han kände att han och Vänsterpartiet inte riktigt drog jämnt. Den ideologiska grunden var kanske inte

fel, men Kekke vill lyssna på alla, jobba i samsambandsanda och kompromissa sig fram. Han tröttnade ganska tidigt på vad han beskriver som ett svart-vitt tänkande.

– Visst kan man känna starkt för något, men om det inte finns ett opinionsunderlag, en majoritet, för just det som man själv vill, så kan man ju försöka hitta samsambetslösningar, säger han.

Valrörelsen 2014 blev helt olik hans tidigare. Han ville ta in vad alla hade att säga, gick in och gillade alla partiers sidor på facebook, utan att känna sig "tvungen" att vara lojal med någon. Och han landade i socialdemokraterna. När han blev församlingsbo gick han med i Fruängens lokala partiförening och togs emot med öppna armar, som han uttrycker det.

Kekke verkar väldigt trygg och medger att han nog är det.

– Jag trivs jättebra! Jag är i begynnelsen av mitt familjeliv, har verkligen hittat hem i Fruängen, på jobbet har jag också hittat rätt. Inom kyrkan och församlingen ser jag fram emot att bidra, inte minst som musiker då och då. Men numera, när jag är förtroendevald, får det bli på volontärbasis. Det gäller att hålla isär sina roller!

Kari Malmström

FÖLJESLAGARE

Gud är mitt i vardagen

Finns det en djupare mening med mitt liv? Mitt i vardagens bestyr, kan frågorna dyka upp. Det finns en stor andlig längtan hos många men vi kan känna oss ensamma med våra frågor. Frågorna kan vara svåra att ställa och fundera över i det sammanhang vi lever i.

Inom ignatianskt inspirerad andlighet hjälper en följeslagare dig i ditt sökande. Följeslagare är en samtalspartner som går med en bit på din andliga upptäcktsresa. Tanken är att Gud finns med oss i livets alla skeenden.

Att gå i andlig vägledning är avgiftsfritt. I regel träffar man sin följeslagare några gånger per termin. Varmt välkommen att höra av dig!

KONTAKTPERSONER:

Ann-Christine Janson, präst,
08-447 11 30, ann-christine.janson@svenskakyrkan.se
Anne Magnusson, leg. psykoterapeut,
073-9768644, annemagnusson50@gmail.com

"När vi möter glädjen, lusten, smärtan och utsattheten, i vårt arbete och i vår lek, och när vi hoppas, finns Gud med."

(Cecilia Wadstein, ur boken "Själavård helt enkelt")

Mer information:

<https://www.svenskakyrkan.se/stockholmsstift/ignatiansk-andlighet>

TIPS!

Fira guds-tjänst

Varje söndag
11.00 i Brännkyrka kyrka
och 16.00 i Vårfrukyrkan.

Varje tisdag
08.30 i Brännkyrka kyrka.

Varannan onsdag (udda veckor) 12.00 i Vårfrukyrkan. Start v. 3.

Varje onsdag 18.00 i Vårfrukyrkan.

Brännkyrka krysset

De fem först öppnade rätta lösningarna belönas med biocheckar för två!

KORSORDSKONSTRUKTÖR: HANNA FREDHOLM

BILD: WIKIMEDIA COMMONS

ALICE SOM OCKSÅ HETER KUHNKE	EXPEDI- TIONSÅT	UPP 4:7 EN FLY- GANDE ...	MATLUST	TÖRNROSA	LOKAL MÄRTA SOM ÄR KÄND FÖR SINA DAGBÖCKER
KORT ARRANGE- MANG		AVSATS	OVANA	BITA	SES MED PIL OCH BÅGE
		LÄTTLEDD			
VÅGHALS	SVEN LUNDQVIST HAR GJORT EN TILL BRÄNNKYRKA KYRKA	BETAL- NINGSS- MEDEL		MEDIE- FORETAG	
FRANSK VÄN	MODERN TV			FÅR FÖL	
	OBSTRU- ERAR			VINKEL- MÄTT	
		PUSSAR OCH KRAMAR	HÄR SEX VINGAR	HALVTIMME TILL SJÖSS	
FÖRVAR- INGS- UTRYMME		BÅT- BYGGARE	STRUTS		ANBE- LANGAR
DEL AV AKT			GÅ NER I VIKT		
ENHET FÖR MASSA			LEDS AV WALLSTRÖM FRÅN HUNDGÅRD	STRÅLNING	
VARA LEDSEN				OSJÄLVISK PERSON	
				SKÖTSEL	
				MISS- TÄNKA	
		ELLIPS			FÖRST I ÖVERSIKT
	TROR FATALIST PÅ	UPPSLAGS- VERK	SYSTERFÖRSAMLING I ÖSTER		
		VAR JESUS FYRTIO DAGAR I	DUMHET		PÅ ÄRLANDA
		ORSAKAR SPLITTRING	VINTER- FENOMEN		
		SAKNADE MAMMA		EFTER TILLÄGG	REN- DERAR
OO LONG	PARTISKA				
	KLAGAN		HÖGST I LEKEN		
	FLER- STÄMMIG SÅNG			ALLA GODA TING	

LÖSNINGEN INSÄND AV:

Namn _____ Adress _____

Skicka in senast 12 januari till: FRISVAR, Brännkyrka församling Svenska kyrkan, 20485625, 125 22 Älvsjö.

TIPS!

Skapande dans– mindfulness i rörelse

Dans med andlig framtoning där den kristna tron synliggörs och där dansen och bönen går hand i hand. Dansen skapar balans i kroppen, löser upp spänningar och lindrar smärta. Den kan kallas "Dans för rehabilitering", men är också till för att bara leka och utforska kroppens kreativa möjligheter. Målgruppen kan vara människor som lever en stressad tillvaro, småbarnsföräldrar, sjukskrivna/daglediga...
Passen anpassas efter gruppen.
Dansformen passar för alla, alla åldrar, alla kroppar.

VAR? Salomosalen, Brännkyrka församlingshem.

NÄR? Varannan måndagskväll 18.00-20.00.

Passen avslutas med en avslappningsdel, där ledaren spelar på tibetanska klangskålar. Ledare: Kerstin Vilselius, som under femton år har gett Mindfulness i rörelse/Skapande dans i Högalids och Vantörs församlingar.

10 tillfällen, start 22 januari.

Anmälan senast 15 januari. Terminsavgift 250:–

ANMÄLAN: kerstin@freeyourmind.se, 0708- 678 578

Repetition med hela ensemblen.

FOTO: JONAS ENG

Örongodis på trettondagen

På trettondag jul lördag 6 januari 16.00 blir det musikfest i Brännkyrka kyrka. Medverkar gör Nova Vokalensemble under ledning av Robin Spurrier, samt barockensemble. Här berättar Robin om musiken!

Den franske barockmästaren Marc Antoine Charpentier skrev Litanies de la Vierge mellan åren 1683-1685, när han var omkring 40. Verket skrevs för sex röster (en av dem hans egen), två diskantgambor och basso continuo. Det utgörs av en symboltyngd samling förböner till Jungfru Maria, vars ursprungsversion sannolikt härstammar från Paris cirka år 1200. Med sin speltid på drygt 17 minuter är Charpentiers Litanies i sann fransk barockanda en innehållsrik och kontrastrik komposition; explosiv och stillsam, fartfylld och meditativ. Jag och hela ensemblen kan påstå att det här blir trettondagskonsertens höjdpunkt!

I övrigt ska det bli väldigt roligt att få bjuda på bland annat Dietrich Buxtehudes koralkantat In dulci jubilo, som börjar i stallets krubba och slutar i himlens glädje, några fina Noëls, det vill säga instrumentala versioner av julsånger populära i Frankrike under barocken – med mera. I ensemblen medverkar stråkmusiker på tidstroga instrument, något som förhöjer stämningen. Välkomna!

RS

Nova tar ton.

FOTO: JONAS ENG

Brännkyrka-bladet delas ut till alla hushåll i församlingen, även dem som undanbett sig reklam. Detta för att vi inte ska missa någon som verkligen vill ha tidningen. Den delas alltså också ut även till icke-medlemmar. Skulle du vara en av dem som inte är intresserad – bli inte arg på oss för att du ändå fått tidningen. Lägg den bara i pappersåtervinningen! Tack för visad förståelse.

Svenska kyrkan
BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING

Gud ger sig tillkänna genom våra sprickor

I påskas läste jag en undersökning i en dagstidning angående HUR vi präster tror på uppståndelsen. Intressant att som präst få läsa hur mina kolleger svarade. För min del så handlar det inte om HUR jag går runt och har en åsikt om uppståndelsen, precis som jag har en politisk åsikt. Att jag har värderingar för det ena eller andra. Nä, jag tror inte att det fungerar så.

För min del handlar uppståndelsen om att den är en dyrköpt erfarenhet, som jag vet många med mig delar, i stort eller i smått.

För aldrig hade jag trott, och ingen annan heller för den delen, att jag skulle bli präst. Jag valde som ung grabb att bli kock och laga god, god mat på de fina restaurangerna. Min barndomsdröm gick i uppfyllelse, och under dryga 20 år fick jag laga mat på fina restauranger. Än idag så älskar jag verkligen att laga god mat. Men, så gjorde livet sig påmint. För någon ger livet sig inte bara tillkänna, det gör också rejält ont. Så också för mig. Så ont att det till slut blev omöjligt att fortsätta på den inslagna väg jag drömt som barn.

Efter en tid i sökande för att hitta tillbaka till ett meningsfullt liv så märkte jag att mitt liv tagit en annan riktning. Min dyrköpta erfarenhet, av att mitt liv hade trasats sönder och sakta fogats samman igen, hade en ny klang. Jag kände mig kallad att bli präst. Jag hittade med andra ord min tro som vuxen, eller snarare var det väl då som Gud fick mig att lyssna. Det hade nog ingen trott.

Och erfarenheten av livets trasighet sa mig att Gud sakta och säkert hade fått boning i mig. Eller som Leonard Cohen sa: "There is a crack in everything, that's how the light gets in". I det tidigare livet hade jag med alla medel täppt till mina sprickor. Jag försökte leva som att perfektion var en mänsklig egenskap. Säkert var detta en av orsakerna till att det gjorde så ont. Idag vet jag bättre. GUD ger sig till känna genom våra

Nicklas Fredlund
PRÄST

sprickor. Och vad gäller uppståndelsen, så har jag verkligen ingen aning om hur det gick till när Jesus uppstod... och jag försöker inte förstå, eftersom det inte går.

Jag vet att han vandrade flera år med lärjungarna, det är ställt utom allt tvivel. Gång på gång sa Jesus att han skulle bli utlämnad, förrådd, bespottad och avrättad, ändå fattade lärjungarna inget. Att lidandet var Guds väg till oss.

När det gäller uppståndelsen så tänker jag så här: att Jesus är Gud! Mer och mer så tror jag verkligen detta, det är mitt djupaste tro, hur skulle jag annars kunna leva. Jag tänker: Att Gud var den som blev plågad, utan ägodelar, utan status, avrättad och bespottad. Att Gud dör för meningslöst våld, terror och sjukdom. Gud är inte den som dömer, avrättar och låter oss lida. Gud är den som dör oskyldigt.

Gud kom till oss i Jesus Kristus för att visa vem Gud är, visa oss vilka vi är och vad kärlek är. Gud kom för att bli avrättad på ett kors. MEN framförallt kom Gud till oss för att visa oss: Gud kan inte dö. Kärlek kan inte dö. När jag ser det så, då fattar jag... eftersom det är min dyrköpta erfarenhet. Gud finns där i det svåra och vill upprätta oss när vi lider.

Det är inte i första hand etiken, Jesu undervisning, miraklen eller uppståndelsen som är det märkligaste. Utan att en fattig snickarson, Jeshua Ben Jozef, utmanar hela övermakten och blir världens genom tiderna mest kända namn, som säger han sig föra Guds talan. GUD bygger en kyrka tillsammans med utstötta, sjuka, psykiskt sjuka.

Det är undret. Där vi är satta att vara Guds händer och proklamera: KÄRLEKEN är större än döden och därmed segrar LIVET.